

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XX. Duplici ratione ostenditur, quàm homini justo charæ esse debeant præsentis vitæ tribulationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ta hereditas tibi à Crucifixo delata. At grave, acerbum, infuetum, atrox, & intolerabile est malum quod pateris. Illud igitur aspicias complecterisq; veluti pretiosum cimelium in amoris pignus, tibi privatim ac propriè à Christo moriente relictum. At te miseriam, te ærumnæ premunt omnès, ut nemo quisquam perinde ac tu afflictus oppressusq; videri possit? Est proinde jam quod tibi gratuletur, ut cui, *Gen. 48.* tanquam dilecto præ cæteris (ut olim Josepho) portio major paternæ hereditatis obvenit.

Denique in omni afflictione, sic cum animo tuo situe: præsentis mali patientiam esse quandam velut anticipationem præsumptionemq; hereditatis cœlestis: & hanc hereditatis Crucifixi partem, spe reliquæ brevi usurpanda, lubens gaudensq; apprehende.

CAPVT XX.

Duplici ratione ostenditur, quàm homini justo chara esse debeant præsentis vitæ tribulationes.

Duas sibi affines meditationes illigamus in hoc capite, quæ pium hominem possint afflictum erigere, & urgentium malorum nonnihil demitigare acerbiteratem. Altera justos ipsos considerat tanquam pretiosos lapides, quos afflictionum ac tribulationum malleo tundi, exculpi, & variè conformari oporteat, quo demum evadant idonei ad construendam exornandamve Jerusalem cœlestem. Altera, ipsas afflictiones ut cœli margaritas aspicit; quarum pretium mundus ignoret, sed ijs solis exploratum sit, quibus Deus incerta & occulta sapientiæ suæ manifestaverit.

§. I.

Electos, ut pretiosos lapides, tuncsonibus atq; pressuris varie conformari & expoliri oportere.

EX Scriptura divina & Sanctorum Patrum consensu com-
pertum est: homines Deo acceptos, vivis & electis la-
pidibus comparari, qui in hac vita tuncsonibus afflictionum
& pressuris calamitatum cædendi, quadrandi & expoliendi
sint, ut ex illis denique cœlestis Jerosolymæ aeterna ædifica-
tio consurgat. Omnis alijs audiatur duntaxat Martyr Ignatius,
ita ad Ephesios scribens: *JESUS Christus fundavit vos* Epist. ad E-
supra petram, ceu lapides electos, coaptatos in divinum Patris phes-
adificium, sublato in altum per Christum pro nobis crucifixum,
spiritu sancto utentes pro perpendiculari, fide subvectos, charitate
elevatos à terra ad cælum. Hæc S. Ignatius.

Illud nunc consequenter adijcimus: si quos fortè
Deus peculiariter sibi dilectos, ad insignem aliquem & ex-
cellentem gloriæ gradum destinat; hos velut lapillos pre-
tiosos divino suo diademate inserendos, vexationum cruci-
atumve scalpro, & multiplici tanquam affricu attrituve,
studiosius scalpere & expolire consuesse.

S. Gregorius puellam quandam sanctam memorat Ro-
mulam nomine, quæ sub idem tempus in Urbe sub Sancti-
monialis habitu, juxta Ecclesiam B. MARIÆ cum alijs dua-
bus morabatur: & ut idem ait, morum quidem divitijs ple-
nam, sed tamen rebus pauperem vitam ducebant. Ipsa
autem Romula, cum ad reliqua vitæ incommoda, molesta
paralysis accessisset, annis pluribus in lectulo jacuit; pati-
entia merito Deo in primis chara (ut varijs cœlestibus signis
sub ejus mortem apparuit) mortalibus autem, aut ignota,
aut sanè despecta. *Sed lacebat* (inquit S. Gregorius) *in ster-*
quilinio margarita DEI. Sterquilinium hanc ipsam corrupti-
bilitatem corporis appello; sterquilinium abjectionem pauper-
tatis

Cccc

tatis

tatis nomino. Assumpta est ergo margarita, quæ jacuerat in sterquilino, & posita in caelestis Regis ornamento. Jam inter supernos ciues emicat: jam inter ignitos illos lapides aeterni diadematis coruscet. Sic Magnus Gregorius, & ante illum S. Paulinus in ea quam supra laudavi ad S. Victricium epistola: ubi eum martyrem vivum appellans, rogat, ut vel sui esse memor in gloria, quando eum (ut ipse loquitur) in pretiosam diademati suo margaritam Rex aeternus aprabit.

Ex quibus id apparet quod dicebamus: quos Dominus in mundo grandium malorum patientiam exerceat, hos esse in caelo instar margaritarum aut ardentium carbunculorum, in aeterni Regis paludamento aut diademate collucentium: eoque proinde mirum non esse, si eos crebris scalpiorum ictibus exactius formari ac perpoliri necesse sit, quo puriores ac splendidiore, eoque cui destinantur loco, digni, inventantur.

Atque hic, si placet, ad exemplar nostrum, Christum crucifixum aspiciamus: quem utique oportuit, & tantum crucifixum aspiciamus: quem utique oportuit, & tantum quam lapidem angularem pretiosum, & primum fundamentum civitatis sanctæ Jerusalem, sive malleorum ictibus tundi & quadrari, sive flagellorum affricu plurimo lavigari; & tanquam primæ notæ gemmam, solerti atque exquisito tormentorum attritu perpoliri: attritus enim est propter scelera nostra. Nam quod ipse Christus excellens quædam & nobilissima margarita sit, ex Ambrosio dicimus: Margarita enim (inquit) Christus est Dominus, quam negotiator ille dicitur in Evangelio, venditis omnibus rebus suis emere festinavit, & maluit omnes, quas habebat, sæculi gemmas amittere, tantum ut unam Christi emeret margaritam.

1. Pet. 2.

Isai. 53.

In festo S. Lucie.

§. 2.

Demonstremus nunc (quod erat alterum) ipsas etiam afflictiones & incommoda mortalis vitæ, ex divino iudicio Sanctorumque sententia, non aliter quam ut cæli gemmas unio.

cum venerabundus admovisset oculis, repente adverte-
 commutatum esse in margaritam pretiosissimam: quo qui-
 dem accepto tanquam divino munere, latus ac majori pi-
 tatis studio inflammatus, abcessit.

p. 3. vii. c. 6.

Denique B. Lydwina post annos octo & triginta lan-
 guoris acerbissimi, ostendit Christus coronam preciosissi-
 mam, & miram gemmarum varietate ornata, sed necdum
 in orbem profusa perfectam. Cumq; illa rogasset Domi-
 num, ut se per quoscunque corpusculi sui cruciatus isti co-
 ronam percipiendam aptaret, & quod sibi deesset, de merito-
 rum suorum infinitate suppleret: haud longo intervallo ad
 eam introgressi quidam milites, ut erant amentia & furore
 agitati, innocentem Virginem per summam licentiam lu-
 dibrijs ac verberibus, miris indignisq; modis vexarunt. At
 ecce tibi mox e caelo consolator Angelus, qui afflictissima
 Virgini denuntiet, eam coronam quam nuper imperfectam
 viderit, usquequaque perfectam, & orbe toto absolutam
 esse. Illa quippe ludibria & vulnera fuisse velut totidem
 nobiles gemmas, quae ad ejus coronae absolutionem perfe-
 ctionemque desiderabantur. Et simile quiddam S. Gerro-
 di a Christo-revelatum invenies, in ejus divinis Insinuatio-
 nibus, non uno loco,

L. 3. c. 74. &c

§. 3.

Nonnulla ex dictis patientia documenta.

His autem ita se habentibus: opusne pluribus est, ut intel-
 ligatur, quam nobis imponat rerum istarum fallax spe-
 cies, ut quam non ex vero de praesentis vitae sive commo-
 dis, sive incommodis judicemus? Quotus enim quisque est,
 qui ærumnarum, morborum, opprobriorum, & ejusmodi
 rerum nostrum pretium; aut qui eas ut caelestes lapillos & pre-
 tiosas margaritas admet, & non potius ut duros silices re-
 fugiat & aversetur?

AL

*Reading. an
no 1210. n. 35.
Et 1258. n. 11.*

At enim aliter in Crucifixi schola inter alios institutus erat, is quem supra laudavi, avidus dolorum opprobriorumq; venator Juniperus. Cui cum contumelias ac probra tum alij tum fratres ingererent, quod suis (ut distabant) insanis sese suumq; Ordinem in contemptum & invidiam vocaret, sumpta ille in manus ac protensa vestis sue fimbria; implete (ajebat lætabundus) implete laciniam hanc pretiosis hisce margaritis: agitedum, neque dubitetis, quin illas ego ut cœli gemmas & opes immarecensibiles acceptem. Eademq; mente ac cogitatione olim S. Martyr Ignatius in epistola citata, ea vincula quæ pro Christi causâ à Syria Romanus usque circumferret, spirituales margaritas appellavit.

Incipe igitur & tu aliquando in Crucifixi schola philosophari, & ex tanti Magistri dictatis, alijs jam oculis adversa hujus vitæ aspicere, eaq; si in te incurrerint, tum æquo animo, tum verò etiam libenti ac gaudenti acceptare. Nam si quis profectò (quod per luxum & lasciviam fecisse fertur, nescio quis Romanus Imperator) si quis, inquam, te gemmis margaritisq; lapidaret: an non pretiosam hanc lapidationem gratulabundus exciperes, & adamantum carbunculo-rumq; ictus, etsi non nihil te pulsarent, non injuriæ loco, sed beneficij duceres, quin etiam lapidibus hujusmodi (ut in rem eandem venustè ajebat B. Juniperus) Parisijs Aureliã usque lapidari velles? Atque (ut aliorum non absimilis meditatio est) si densa de cœlo grando, aut horti tui amœnos flores decusserit, aut contuderit vites, aut frugibus tuis calamitatem importaverit: principio ingemiscas ad eum casum: at si, inexpectatâ conversione, omnem istum nimbum in summi pretij margaritas transijisse animadvertas, an non illico exultes ad eam insperatam felicitatem, & quæcunque fuit, jacturam in lucro ponas? Simillimè igitur ex hujus divinæ Philosophiæ scitis, adversis in rebus temetipse consolabere: eas nimirum, si suo illas pretio æstimare noverimus,

*Cornel. Roman. 8.
Vit. Balt. Al-
gar. c. 40.
S. 1.*

mus, expetendas potiùs & in lucro esse deputandas, quod nihil nisi gemmæ sunt, quibus nos è cœlo Deus appetitum maximè amans, cum suos videtur percutere: neque refugiendos ictus lapidum, qui, ut graves & duri videantur, attamen sunt pretiosi adamantes, quibus nobis texatur, adorneturve corona gloriæ, & diadema immortalitatis.

*Explic. pass.
6. 13.*

Hoc denique habebis certissimum ac propè unicum in malis tuis solatium; si firmè id tibi persuaseris, quod à Joanne Thaulero verissimè dictum, & hic à nobis variè expositum & inculcatum est; *Excellentissimum donum, quod DEUS suos solet munerari amicos, crux est & afflictio.*

*Ambr. in ps.
218.
Aug. serm.
222. de Tép.*

Atque ut his illud per occasionem attexam, quod fortè legenti novum accidet: etiam tantò antè Beatum Job (cujus ex purulentis ulceribus vermes efferbuisset, satis con-

spiciens est Sanctorum Patrum sensus, favente etiam Græco textu Scripturæ) eos ipsos vermes è suo corpore desuantes, uti rem sibi charam ac pretiosam, in locum suum reponere solitum, non uno autore condisco. Id enim in primis significant illa laudati Scriptoris Vitæ S. Simeonis, dum de eo sic loquitur: *At ille ponebat eos sibi in ipso vulnere* (vermes scilicet sibi redditos) *ad similitudinem justî Job, dicens: Manducate, &c.* Expressiùs autem antiquissimus Tertullianus

cap. 14.

in libro de patientia his præclaris verbis: *Diffecabatur Molus* (hoc est, diabolus) *cum Job immundam ulceris sui redundantiam magnâ aquavimitate distringeret; cum erumpentes bestiolas inde, in eodem specus & pastus fontinosa carnû ludendo revocaret.* Pulchrè autem, ludendo, inquit: quia fortibus ac generosis animis, & præsertim in autorem hinc & consummatorem Jesum attentius aspicientibus, quasi ludus sunt, quæ nos infirmi & imbecilles tanquam impatientia & intoleranda refugimus, & ad quorum solum aspectum aut cogitatum totis artibus inhorrescimus.